

Φανταστική εικόνα περί του Ιησού σχημάτισαν ακόμη και διέδωσαν οι αιρέσεις που εμφανίστηκαν τον 4ο αι 5ο αιώνα. Ο ΑΡΕΙΟΣ π.χ., ένας πρεσβύτερος στην Αλεξάνδρεια, υποστήριξε ότι ο Χριστός δεν είναι Θεός, αλλά το πρώτο κτίσμα, το πρώτο τέλειο δημιούργημα του Θεού, που πλάσθηκε προτού γίνει ο κόσμος (αναιρέθηκε επισήμως και συλλογικά από την 1η Οικουμενική Σύνοδο, το 325 μ.Χ.). Άλλη ομάδα ‘πιστών’ υποστήριξε, με αρχηγέτη τον ΝΕΣΤΟΡΙΟ, αρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως, ότι η Παναγία γέννησε τον άνθρωπο Χριστό, με τον οποίον ενώθηκε αργότερα ο Θεός Λόγος (η θέση αυτή καταδικάστηκε στην 3η Οικουμενική Σύνοδο, που έγινε στην Έφεσο το 431). Πολέμιος του Νεστόριου υπήρξε ο αρχιμανδρίτης ΕΥΤΥΧΗΣ, που έφτασε στο άλλο άκρο. Κατέληξε ότι ο Χριστός ήταν μόνο Θεός, γιατί κατά τη γνώμη του η ανθρώπινη φύση του Χριστού απορροφήθηκε από την θεϊκή Του φύση. Αυτό ονομάστηκε Μονοφυσιτισμός και καταπολεμήθηκε από την 4η Οικουμενική Σύνοδο (Χαλκηδόνα 451). Μια άλλη μερίδα πιστών, με μπροστάρη τον ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟ, επίσκοπο Λαοδικείας, δίδασκαν ότι ο Χριστός διέθετε ψυχή και σώμα μόνο, ενώ τη θέση του πνεύματος κατέλαβε ο Θεός Λόγος (η πλανεμένη αυτή διδασκαλία καταδικάστηκε από την 2η Οικουμενική Σύνοδο, το 381). Ο ΜΟΝΟΘΕΛΗΤΙΣΜΟΣ, στη συνέχεια, απορρίφθηκε δια Συνόδου από την Εκκλησία (6η Οικουμενική, Κωνσταντινούπολη, 680/1), αφού υποστήριζε (η αίρεση) ότι ο Χριστός είχε μια μόνο θέληση, τη θεϊκή, η οποία και τελικά απορρόφησε την ανθρώπινη. Η ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑ επίσης, που ταλαιπώρησε αφάνταστα (για πάνω από 100 χρόνια) την Εκκλησία και την Πολιτεία, αρνιόταν στην ουσία την αξία της σάρκωσης του Θεού στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Εικονίζοντας τον Θεάνθρωπο, δηλώνουμε ορθοδόξως ότι δεν διαχωρίζουμε τις δύο φύσεις Του, αφού και οι δύο είναι αδιάσπαστα και αρμονικά ενωμένες στο ένα του πρόσωπο. Η τιμή προς τις εκκλησιαστικές εικόνες αποκαταστάθηκε με την 7η Οικουμενική Σύνοδο, το 787 μ.Χ. (βλ. Βικιπαίδεια & Ανδρέα Θεοδώρου: “Απαντήσεις σε ερωτήματα δογματικά – συμβολικά – ιστορικοδογματικά”, εκδ. Αποστολικής Διακονίας, Αθ. 1999).

Από την πλευρά των μετά Χριστόν εμφανισθέντων θρησκειών, ο ΙΣΛΑΜΙΣΜΟΣ απορρίπτει τα κυριότερα δόγματα του Χριστιανισμού, ήτοι την αλήθεια της Αγίας Τριάδος, την Θεότητα του Χριστού, τη σταύρωση και ανάστασή Του. Στην αποκρυφιστική ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ ο Χριστός εμφανίζεται ως ‘χριστική συνείδηση’ μέσα μας, ως εσωτερική αρμονία και ‘υπερσυνειδητότητα’, που ποτέ φυσικά (για τους οπαδούς της) δεν ενσαρκώθηκε ιστορικά. Διάφορες ΘΕΟΣΟΦΙΚΕΣ ομάδες είτε περιμένουν την έλευση ενός αποκρυφιστή μεσσία, είτε διδάσκουν ότι ο ίδιος μας ο εαυτός είναι ο ξεχασμένος ‘Χριστός’, που πρέπει κατ’ αυτούς να ενεργοποιηθεί. Σε διάφορες δυτικών εκδοχών σχολές ΓΙΟΓΚΑ, ισχυρίζονται ότι διαλογισμός και προσευχή είναι το ίδιο και το αυτό και πως ενώνονται με τη ‘συνείδηση του Χριστού’, επιτυγχάνοντας ‘διεύρυνση συνείδησης’ και ένωσης με το απόλυτο Ένα. Πολλές ομάδες της Ν.Ε. δεν δέχονται ύπαρξη προσωπικού Θεού, ενώ άλλες διδάσκουν τον ερχομό του ΑΒΑΤΑΡΑ της Ν.Ε., του ‘Υδροχοϊκού Χριστού’ ως μεσσία τους. Ακόμη, πνευματιστές και υπνωτιζόμενα ΜΕΝΤΙΟΥΜ κηρύττουν πως ο Χριστός υπήρξε η μετεμψύχωση ενός αρχικού πνεύματος που εμφανίστηκε πρωτύτερα στην Π.Δ. με διάφορες προφητικές μορφές. Στο χώρο των εσχατολογικών κινήσεων, οι

MARTYRES ΤΟΥ ΙΕΧΩΒΑ απορρίπτουν την Αγία Τριάδα, τη θεότητα Χριστού και Αγίου Πνεύματος. Η ονομαζόμενη ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ αρνείται τη μοναδικότητα του Θεανθρώπου Χριστού στην ιστορία, εφόσον δέχεται 'χριστική κατάσταση' μέσα στον άνθρωπο, εσωτερική δύναμη θεραπείας. Ο κορεάτης Μουν, που ίδρυσε το 1960 την ΕΝΩΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ισχυριζόταν ότι ο ιστορικός Ιησούς απέτυχε να οδηγήσει την ανθρωπότητα στην ένωση με τον Θεό, ενώ ο ίδιος ο Μουν αυτοονομαζόταν 'Κύριος της δεύτερης παρουσίας', 'δεύτερος Μεσσίας', 'ενσάρκωση του Θεού' (βλ. π. Αντωνίου Αλεβιζόπουλου: (α) 'Εγχειρίδιο αιρέσεων και παραχριστιανικών ομάδων', (β) 'Αποκρυφισμός, Γκουρουισμός, Νέα Εποχή' & Μιχαήλ Γ. Χούλη: 'Η Ψευδώνυμος Γνώσις', εκδ. Στερέωμα, Θεσσαλονίκη).

Συγγραφείς, φιλόσοφοι και διανοούμενοι συνέγραψαν στη Δύση αρκετούς ΒΙΟΥΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ, αναμειγμένους με πραγματικά και φανταστικά στοιχεία. Κάποιοι αρνήθηκαν την ιστορική του ύπαρξη (Μπρόννο Μπάουερ και Λουί Κουσού). Σοσιαλιστές διανοούμενοι είδαν τον Ιησού σαν έναν επαναστάτη κατά του κατεστημένου (Κάουτσκι). Κοινωνικοί επαναστάτες είδαν σ' αυτόν τον ανατροπέα της καθεστηκυίας τάξεως και έναν αγωνιστή που αργότερα οι οπαδοί του αναγόρευσαν σε Θεό. Ο Βολταίρος αρνήθηκε την θεότητα του Χριστού, ενώ θαύμαζε απεριόριστα τη διδασκαλία του. Ο πρώιμος Νίτσε καταπολέμησε τη διδασκαλία της αγάπης του Θεανθρώπου, αλλά αργότερα δέχθηκε την μοναδική ποιότητα της αγάπης των Ευαγγελίων ως κύριο μοχλό αλλαγής των πεπαλαιωμένων αξιών. Ο Ερνέστος Ρενάν, ενώ δεν δεχόταν τη θεότητα του Ιησού, έγραψε πολύ επαινετικά λόγια για την προσωπικότητά του. Ο Στράους, αμφισβητεί μεν την ιστορικότητα του Χριστού, ενθουσιάζεται δε από το περιεχόμενο των Ευαγγελίων και από το πυρ της αγάπης που διακατείχε και επεδείκνυε στη ζωή του ο Ιησούς. Ένα από τα σύγχρονα πορτραίτα που αποδόθηκαν στον Ιησού απ' τη μεριά των Ρομαντικών ήταν και ο 'γλυκός Ιησούς', ο καλοσυνάτος ανθρωπιστής και σύντροφος των ανθρώπων. Τέλος, από το χώρο της ψυχιατρικής, ο Φρόυντ είδε τον Ιησού ως απελευθερωτή της ανθρωπότητας από την έννοια του Θεού Πατέρα-φόβητρου, που είχαν σχηματίσει περί αυτού οι Ιουδαίοι, και ο Έριχ Φρομ θεωρεί ότι η ιδέα περί Μεσσία-Χριστού είναι αποτέλεσμα περισσότερο ιστορικής διαμόρφωσης (βλ. Νικολάου Γ. Νευράκη: "Χριστιανισμός και Θρησκευματα", Αθ. 1999). Παρομοίως φανταστικό και από απόκρυφες πηγές περιεχόμενο έχουν και τα διάφορα, άγευστα από εκκλησιαστική ζωή, ορθολογιστικά ντοκιμαντέρ -κόπτονται πως δήθεν πληροφορούν σχετικά με άγνωστες πτυχές της ζωής του Ιησού- που είτε με τη μορφή cd είτε δια του διαδικτύου προσφέρονται προς κατανάλωση σε ένα μη ενημερωμένο κατά την πλειοψηφία του κοινό. Στα ντοκιμαντέρ αυτά, ή σε βιβλία αγνωστικιστών και αθέων, ο Ιησούς προσεγγίζεται σαν απλός άνθρωπος με πάθη και αδυναμίες, σαν λαϊκός προφήτης που δίδαξε και έπραξε θαυμάσια, πλην όμως όχι ως Θεός επί της γης, όπως η Εκκλησία διακηρύσσει επί 2.000 χρόνια μέχρι σήμερα και θα κηρύττει φυσικά για πάντα.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΟΜΩΣ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ; Ο Χριστός, τόσο σύμφωνα με την πίστη της Εκκλησίας όσο και σύμφωνα με την ιστορία και τις Γραφές, είναι ομοούσιος με τον Θεό Πατέρα Υιός Του. Ταυτόχρονα είναι και τέλειος άνθρωπος,

ακολουθώντας προς τα λόγια του Ευαγγελιστή Ιωάννη, που στην αρχή του Ευαγγελίου Του ξεκαθαρίζει: «Απ' όλα πριν υπήρχε ο Λόγος κι ο Λόγος ήτανε με το Θεό, ΚΙ ΗΤΑΝ ΘΕΟΣ Ο ΛΟΓΟΣ..... Ο ΛΟΓΟΣ ΕΓΙΝΕ ΑΝΘΡΩΠΟΣ..... και είδαμε τη θεϊκή του δόξα, τη δόξα που ο μοναχογιός την έχει από τον Πατέρα...» (Ιω. 1,1-14). Ο μεγάλος άλλωστε προφήτης Ιωάννης ο Βαπτιστής, ενώ βρισκόταν μέσα στη φυλακή του Ηρώδη, έστειλε μαθητές του για να ρωτήσουν τον Χριστό αν πράγματι είναι ο Μεσσίας. Ο Ιησούς τότε τους αποκρίθηκε: «Να πάτε και να πείτε στον Ιωάννη αυτά που ακούτε και βλέπετε: Τυφλοί ξαναβλέπουν και κουτσοί περπατούν, λεπροί καθαρίζονται και κουφοί ακούν, νεκροί ανασταίνονται και φτωχοί ακούνε το χαρμόσυνο άγγελμα και μακάριος είναι όποιος δεν χάσει την εμπιστοσύνη του σε μένα» (βλ. Μτθ. 11,2-6/ Λουκ. 7,18-23). Ο Χριστός ενηθρόωσε επί αυτοκράτορος Οκταβιανού Αυγούστου σε έναν κόσμο κατάπτωσης και παρακμής, όχι για να ιδρύσει ξεχωριστή θρησκεία, αλλά για να αφήσει το σώμα Του και το αίμα Του υπέρ της ζωής του κόσμου (Εκκλησία). Φανέρωσε την αλήθεια του Τριαδικού Θεού και αποκάλυψε ότι εκείνος είναι “Η ΟΔΟΣ, Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ Η ΖΩΗ” (Ιω. 14,6), ο Δρόμος αλλά και το Τέρμα της πνευματικής πορείας. Πληροφορίες για το πρόσωπο και το έργο Του έχουμε: Εκτός από τα τέσσερα Ευαγγέλια, από τους ιστορικούς Ιώσηπο (περιγράφει τον Χριστό ως μοναδικό θαυματουργό) και Φίλωνα, Τάκιτο και Σουετώνιο, Πλίνιο τον νεώτερο (που αναφέρει μάλιστα ότι οι χριστιανοί λάτρευαν τον Ιησού ως Θεό, ήδη από το 110 μ.Χ.), τον ειδωλολάτρη Θαλλό (55 μ.Χ.), τους πρώτους γνωστικούς κι αιρετικούς της μεταποστολικής εποχής, τους αποστολικούς Πατέρες, το εβραϊκό βιβλίο Ταλμούδ κ.λπ.

Η μεγάλη αξία της Παλαιάς Διαθήκης (Π.Δ.) βρίσκεται στη μοναδικότητα των προφητειών που περιέχει. Όλες συγκλίνουν στον Θεάνθρωπο Κύριο, που επισκέφθηκε τον πλανήτη μας για να οδηγήσει τον άνθρωπο στον Ουρανό, να μας ενώσει κατά χάριν με τον άγιο Θεό. Εναγωνίως περίμενε η ανθρωπότητα τη λύτρωσή της. Και αυτό είναι φανερό όχι μόνο στην Π.Δ. αλλά και στα προχριστιανικά κείμενα όλων των λαών, που ανέμεναν με ελπίδα το ουράνιο παιδί του θεϊκού Πατρός, για να εγκαινιάσει μια νέα εποχή πνεύματος και αληθείας, που ονομάζεται πλέον χριστιανική εποχή της Εκκλησίας, της αγιότητας και της θέωσης. Αναζητούσαν άνωθεν δηλαδή οι λαοί της γης τον Σοφό, τον Δίκαιο, τον Θεάνθρωπο, τον Λυτρωτή του κόσμου. Η θεοπνευστία και αλήθεια της Αγίας Γραφής αποδεικνύεται από την εκπλήρωση όλων των προφητειών στο πρόσωπο του Χριστού, από την μοναδική ποιότητα της διδασκαλίας Του (ο Θεός Τριαδικός και Ένας στην ουσία του, αγάπη προς τους εχθρούς κ.α.) και από το ανθρωπιστικά και αγιαστικά ανυπέρβλητο ανακαινιστικό μήνυμά Του, αφού και τις καρδιές των ανθρώπων ιστορικά μαλάκωσε και τις νομοθεσίες των κρατών θετικά επηρέασε.

Είναι γνωστή η προφητεία του Ησαΐα, όταν ολοκάθαρα είπε: “Νά, η Παρθένος θα συλλάβει, θα γεννήσει Υιόν και θα καλέσουν το όνομά Του Εμμανουήλ” (σημαίνει ο Θεός μαζί μας και είναι το θεολογικό όνομα του Ιησού) (7,14). Όχι μόνο δηλαδή, μας λέει ο Ησαΐας, θα εγκυμονήσει μια Ιουδαία παρθένος, αλλά θα γεννήσει και γιο και θα είναι και ο Θεός επί της γης. Άλλωστε ‘Ιησούς’ σημαίνει “ο Γιαχβέ σώζει”, που δείχνει και πάλι την θεότητά Του. Για την θαυμαστή ευκρίνεια των προφητειών του ο Ησαΐας χαρακτηρίζεται εύστοχα “πέμπτos ευαγγελιστής”. Ο πατριάρχης βέβαια Ιακώβ είχε πολύ πιο πριν αποκαλύψει: “Δεν θα χαθεί η εξουσία από τον Ιούδα

...μέχρις ότου εμφανιστεί ο Σηλώ (ο Μεσσίας). Σ' αυτόν οι λαοί θα υπακούσουν" (Γέν. 49,10). Και είναι αλήθεια πως, όταν εμφανίσθηκε ο Ιησούς, στον θρόνο βρισκόταν ο Ηρώδης, που ήταν όχι Ιουδαίος βασιλίσκος αλλά Ιδουμαίος. Ακόμη, ο προφήτης Ιερεμίας προανήγγειλε την σφαγή των νηπίων από τον αιμοσταγή Ηρώδη (είχε σκοτώσει και αρκετούς από την ίδια του την οικογένεια) (38,15) και την Θεοτόκο ονόμασε ανατολική πύλη του ναού, από την οποία μόνο ο Κύριος θα περάσει (αειπαρθενία της Θεοτόκου) (44,2). Ο δε θαυμαστός εν πνεύματι Δανιήλ ονομάζει τον Μεσσία βασιλέα εις τον αιώνα, και "αποκοπέντα λίθον ANEY XEIPΩN", εννοώντας την θεϊκή Του γέννηση (7,14/2,45). Τέλος, ο Μαλαχίας μίλησε για την εμφάνιση του Προδρόμου Ιωάννη του Βαπτιστή: "Να εγώ στέλνω τον αγγελιοφόρο μου, που θα επιβλέψει το δρόμο ΠΡΙΝ ΕΓΩ ΝΑ ΚΑΤΕΒΩ" (3,1) και ο Μιχαίας αναφέρεται στη Βηθλεέμ ως τόπο γεννήσεως του ευλογημένου παιδιού: Από τη Βηθλεέμ λέγει θα εξέλθει άρχοντας στον Ισραήλ, του οποίου όμως η γέννηση, η εμφάνιση, θα είναι "απ' αρχής, ΕΞ ΗΜΕΡΩΝ ΑΙΩΝΟΣ", δηλαδή χάνεται στην αιωνιότητα, ήτοι δεν είναι συνηθισμένος άνθρωπος, αλλά Θεάνθρωπος (5,1).

Στις πάμπολλες προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης αναγγέλλεται η θεϊκή Του φύση: «Παιδί γεννήθηκε σε μας. Γιος μάς δόθηκε. Και η εξουσία του θα είναι πάνω στον ώμο Του (δηλώνει τη θεότητα του Χριστού). Και θα του δώσουν το όνομα: Μεγάλης Βουλής άγγελος, Θαυμαστός Σύμβουλος, ΘΕΟΣ ΙΣΧΥΡΟΣ, Πατέρας του Μελλοντικού Αιώνα, Άρχοντας της ειρήνης» (Ησαΐας 9,5). Από μαθηματικής και μόνο πλευράς, η πιθανότητα να έχει εκπληρώσει από καθαρή τύχη ένας άνθρωπος 48 προφητείες στο πρόσωπό του είναι 1 προς 10157 (ο αριθμός 10 ακολουθούμενος από 157 μηδενικά) (βλ. Peter Stoner, «Μιλάει η Επιστήμη», εκδ. Πέργαμος, 1990, σελ. 52). Αυτός είναι ένας ασύλληπτα μεγάλος αριθμός και είναι εντελώς αδύνατον, τη στιγμή που έχουν εκπληρωθεί στον Ιησού Χριστό πολύ περισσότερες προφητείες, αυτός να μην είναι ο υπεσχημένος Λυτρωτής του κόσμου. Η Παλαιά Διαθήκη λοιπόν προετοιμάζει τον κόσμο για την έλευση του Χριστού, γι' αυτό και θεωρείται "παιδαγωγός εις Χριστόν". Εκτός βέβαια από τις παλαιοδιαθηκικές προφητείες έχουν καταγραφεί πλήθος άλλες προφητείες εξωβιβλικών λαών, που νοσταλγούν έναν ουράνιο σωτήρα της ανθρωπότητας. Ελάχιστα παραδείγματα: Ο Σωκράτης στην Απολογία του (Πλάτωνος 18 31Α) αναφέρθηκε σε απεσταλμένο του Θεού, που θα ξυπνούσε από πνευματικό ύπνο τους Αθηναίους. Ο Πλάτωνας στην Πολιτεία του, περιγράφει κάποιον Δίκαιο, που θα πάθει, θα φυλακιστεί, θα μαστιγωθεί και θα καρφωθεί σε ψηλό ξύλο (Πολιτεία Β', IV-V, 361). Στον Προμηθέα Δεσμώτη του Αισχύλου, ο Ερμής προφητεύει πως ο Προμηθέας θα σωζόταν μόνο από έναν ΘΕΟ και ταυτόχρονα ΓΙΟ ΠΑΡΘΕΝΟΥ (δηλαδή Θεάνθρωπο), που θα κατέβαινε εκούσια στον Άδη, σηκώνοντας τις συμφορές των ανθρώπων (στίχ. 772 κ.ε., 834 κ.ε., 848 κ.ε., 1026 κ.ε.). Ο Βούδας, τον ε' αιώνα π.Χ., προείπε: "μετά από 500 χρόνια η διδασκαλία μου θα χρεωκοπήσει" (Cullavaga X,1 του Βουδιστικού Κανόνας). Αλλά και ο Κομφούκιος (Κίνα, 6ος π.Χ. αι.) αποκάλυψε: "Δεν μου δόθηκε η ικανοποίηση να δω έναν Θεάνθρωπο" (Lun-yü 7,25) (βλ. Λ. Ι. Φιλιππίδου, "Η παγκόσμιος προσδοκία Θεανθρώπου Λυτρωτού", Πανελλήνιος Ένωσης Γονέων..., Αθ. 2003, σελ. 16,23,36,37,38).

Είχε όμως συνείδηση ο Χριστός για το ποιος ήταν; Οπωσδήποτε ΝΑΙ! 12ετής ήδη στο ναό, ενημέρωσε τους γονείς Του ότι στο σπίτι του Πατέρα Του οφείλει να είναι

(Λουκ. 2,48-49). Ακόμη, αποκαλύπτει στους ομοεθνείς του ότι «Πριν γεννηθεί ο Αβραάμ εγώ ΥΠΑΡΧΩ» (όχι υπήρχα, αλλά υπάρχω αιωνίως) (Ιω. 8,58) και «Εγώ και ο Πατέρας μου είμαστε ΕΝΑ» (Ιω. 10,30). Όταν μάλιστα ο Φίλιππος ζήτησε από τον Ιησού να τους δείξει τον Πατέρα Του, ο Ιησούς του απάντησε: «ΤΟΣΟ ΚΑΙΡΟ ΕΙΜΑΙ ΜΑΖΙ ΣΑΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΜΕ ΓΝΩΡΙΣΕΣ ΦΙΛΙΠΠΕ;» (Ιω. 14,9). Αυτό επισημαίνει την πλήρη ταύτιση ουσίας μεταξύ Πατρός και Υιού και την ενότητα του Τριαδικού Θεού. Ο απόστολος Πέτρος, απαντώντας στο ερώτημα του Χριστού «Ποιος λένε οι άνθρωποι ότι είμαι» -το οποίο ο Χριστός τόσο έντεχνα προκάλεσε μπροστά στους δύο ναούς: του Πάνα (παγανιστικός) και του Αυγούστου (θεοποιημένος αυτοκράτορας) στην πόλη Καισάρεια Φιλίππου- τού λέει: “Εσύ είσαι ο Χριστός, ο γιος του ζωντανού Θεού”. Αν ο Πέτρος εκείνη τη στιγμή εξέφραζε την άποψη ότι ο Ιησούς είναι παιδί του Θεού όπως όλοι μας, με ηθική έννοια, προς τι η έκπληξη και ο έπαινος σε αυτόν του Χριστού; Διότι του απαντά ο Χριστός: «Μακάριος είσαι Σίμωνε, γιε του Ιωνά, γιατί ΣΑΡΚΑ ΚΑΙ ΑΙΜΑ ΔΕΝ ΣΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ, αλλά ο Πατέρας μου, που είναι στους ουρανούς» (Ματθ. 16,13-17). Και συνεχίζει λέγοντας ότι την Εκκλησία Του θα κτίσει πάνω στην πέτρα της πίστεως στην θεότητα Του και όχι πάνω στο βράχο ψευδούς ειδωλολατρικής πίστεως, που συμβόλιζε το ιερό του Πάνα. Μια τέτοια παγανιστική πίστη δεν θα νικούσε την Εκκλησία του, καταλήγει ο Χριστός (Ματθ. 16,18) (βλ. Dr. Carsten Peter Thiede, “Ο Ιησούς: Μύθος ή πραγματικότητα;” εκδ. Πέργαμος, Αθ. 1999, σελ. 39-40).

Ήταν τόσο ανόητοι οι απόστολοι και οι μαθητές του Χριστού για να πιστεύουν σαν τυφλοί οτιδήποτε ενδεχομένως τους παρουσίαζε κάποιος ως θαύμα, τη στιγμή που η ζωή και η εργασία τους ήταν δύσκολη, κοπιαστική, προσγειωμένη και μη φανταστική; Ο απόστολος Πέτρος προβλέπει τέτοιες ανεδαφικές ενστάσεις, γι’ αυτό και λέγει: «Δεν βασιστήκαμε σε περίτεχνους μύθους ΕΧΟΥΜΕ ΔΕΙ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΑΣ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΟΥ» (Β’ Πέτρου 1,16). Έχει το δικαίωμα ο ερευνητής να αρνηθεί τις ιστορικές μαρτυρίες για την αρχική χριστιανική πίστη που βασίζονται στα πρωτοχριστιανικά μνημεία, στα σύμβολα των Κατακομβών, τις επιγραφές, τα χιλιάδες τμήματα παπύρων που ανακαλύφθηκαν, τη μαρτυρία των βαπτισματικών Συμβόλων πίστεως που χρησιμοποιούσαν οι αρχικές κοινότητες των χριστιανών, τα λειτουργικά κείμενα που συντάχθηκαν, τις ασήμαντες διαφορές ανάμεσα σε πολλές χιλιάδες χειρόγραφα της Κ.Δ. που βρέθηκαν ανά τον κόσμο, τις χιλιάδες παραπομπές στην Κ.Δ. που παραθέτουν οι αποστολικοί και μετέπειτα εκκλησιαστικοί συγγραφείς; Πόσο αντικειμενικός μπορεί να είναι κάποιος ιστορικός όταν αρνείται τέτοιου είδους ντοκουμέντα; Θα δεχόντουσαν αλήθεια να υποστούν οι απόστολοι διώξεις, μαστιγώσεις, φυλακίσεις και τέλος μαρτυρικό θάνατο για μια αόριστη φήμη περί αναστάσεως του Ιησού; Όχι βέβαια! Αντίθετα, ήσαν απολύτως πεπεισμένοι, εξ ιδίων οφθαλμών, ιδίας ακοής και ψηλαφήσεως για τη θεότητα του Χριστού (Α’ Ιω. 1,1). Άλλωστε, δεν θυσιάζεται κάποιος για ένα ψέμα, αλλά για μια ατράνταχτη αλήθεια που γίνεται εμπειρία ζωής, που του αλλάζει τη ζωή και τη σκέψη του. Τέλος, υπάρχει και η μαρτυρία του αποστόλου Παύλου, που υπήρξε αρχικά ως Σαούλ σκληρός διώκτης των χριστιανών, ενώ όταν έγινε χριστιανός μετά από προσωπική αγιοπνευματική συνάντηση με τον ίδιο τον αναστημένο Χριστό, υπέστη ραβδισμούς, εξορίες, φυλακίσεις, ναυάγια, μεγάλες ταλαιπωρίες και αυτόν τον θάνατο χάριν του Χριστού.

Όλα όσα ειπώθηκαν φανερώνουν ότι το μυστήριο του προσώπου του Ιησού Χριστού προσεγγίζεται όταν δια πίστεως αποδεχθούμε την διπλή γέννησή Του: Στον Ουρανό προαιωνίως μόνο από τον Θεό Πατέρα του και εν χρόνω στη γη μας μόνο από την υπεραγία μητέρα του, χωρίς την συνεργεία ανδρός, δια του Πνεύματος του Αγίου, όπως αναφέρει και η Καινή Διαθήκη (Γαλ. 4,4/ Ματθ. 1,20/ Λουκ. 1,35). Πρόκειται δηλαδή για το προαιώνιο μυστήριο της εν χρόνω γεννήσεως του Υιού του Θεού, και μάλιστα σε ένα φτωχικό στάβλο, σε μια κρύα νύχτα, γεγονός που συμβολίζει την πνευματική αλογία και κατάπτωση της ανθρωπότητας και την μεγάλη ανάγκη που είχε η τελευταία για πνευματικό φίλημα ζωής, αφού ήδη υπαρξιακά χαροπάλευε.

Η ζωή και το έργο του Χριστού, δια των οποίων έφερε την ‘καλήν αλλοίωσιν’ στους ανθρώπους και την άνωθεν ειρήνη για τους εθνικούς και τους Ιουδαίους (Εφ. 2,17), οδηγεί πλέον στην αληθή θεογνωσία και την αγιότητα εκείνους που εκλαμβάνουν υπεύθυνα την πίστη τους και επιθυμούν όντως να σωθούν. Το μήνυμα ως εκ τούτου των Χριστουγέννων είναι διπλό: Αφορά την πορεία μας προς τον Θεό και την σωστή σχέση με τους συνανθρώπους μας. Όσον το δυνατόν κοντά στο Θεό βρισκόμαστε όταν εκκλησιαζόμαστε, είμαστε ταπεινοί, δίκαιοι και αληθινοί, μετανοούμε για τα λάθη μας, προσευχόμαστε και κοινωνάμε τα υπερφυή άγια Μυστήρια. Πραγματικά άνθρωποι είμαστε όταν νοιαζόμαστε για τους διπλανούς μας, παρηγορούμε τους αναγκασμένους και εξασκούμε φιλανθρωπία. Γίνεται επομένως κατανοητό πως η αγάπη στη ζωή των ανθρώπων είναι το παν, αφού ενώνει όχι μόνο τους ανθρώπους με το Θεό, αλλά και τους ανθρώπους μεταξύ τους. Το κάθετο και οριζόντιο σχήμα του σταυρού αυτό εξάλλου υπονοεί και άνευ μιας τέτοιας ποιότητας ζωής η σωτηρία καθίσταται ανέφικτος.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

Ανδρέα Θεοδώρου: “Απαντήσεις σε ερωτήματα δογματικά – συμβολικά – ιστοριοδογματικά”, εκδ. Αποστολικής Διακονίας, Αθ. 1999

Carsten Peter Thiede, “Ο Ιησούς: Μύθος ή πραγματικότητα;” εκδ. Πέργαμος, Αθ. 1999

Darrell L. Bock, “Κώδικας Ντα Βίντσι: Λογοτεχνική Φαντασία και Χριστιανική Θρησκεία”, εκδ. Περίπλους, Αθ. 2005

Λ. Ι. Φιλιππίδου, “Η παγκόσμιος προσδοκία Θεανθρώπου Λυτρωτού”, Πανελλήνιος Ένωσης Γονέων..., Αθ. 2003

Νικολάου Γ. Νευράκη: “Χριστιανισμός και Θρησκευματα”, Αθ. 1999

Peter Stoner, “Μιλάει η Επιστήμη”, εκδ. Πέργαμος, 1990

Εικόνα από: antiairetikos.blogspot.com